

рѣче обикновенно. Струваше ся че не може да ѝ види чело-
вѣкъ, и да ѝ не люби, че не може да ѝ люби, и да ѝ не прѣ-
възноси, а кой-то ѝ познаваше по-отблизу, открываше у неѣ
все по-прѣсно, все по-голѣмо и по-сѣжно богатство.

Марія растеше и развиваше ся на ясеневи-ты очи.
Когато бѣ той вечъ по-голѣмо момче, носяше ѣ на рѣцѣ-тѣ
си. Тя растеше, той постаяше мѣжъ. Още отъ раннѣ-тѣ
имѣ младость Радомирѣ имѣ бѣше като взаменѣ отецъ и
учитель. Ясень много ся ползуваше отъ него откъмъ цѣло-
купно-то знаніе людско. Само че не му приимаше начала-та.
Защо не? На туй е тежко да ся отговори. Може да имаше у
него и други нѣкаквы си вліянія. Може да му ся е была
сляла душа-та въ едно съ сѣщо-то богоданно сѣмя отъ
истинско родолюбіе. Може въ одушевленіе-то си да е дошълъ
до таково увѣреніе, какво отечество-то е най-голѣмо-то
богатство на челоуѣка, а първа-та длѣжность да му е безу-
словно, безобзирно посвященіе-то за него.

Тѣй мислеше и Марія. Не щемъ да ся задържавамы
съ туй, какъ е дошла до тамъ. Само щемъ да кажемъ,
какво нейна-та и ясенева-та любовь бѣ, като нѣкаква си
фамиліарна свѣрска, въ коѣто бѣхъ три лица: майка—Бѣл-
гарія, сынъ—Ясень и дѣщеря Марія. Сынъ-тѣ обичаше майкѣ
си мѣжскы, дѣщеря-та като невѣста, а едно-то и друго-то
така, щото бѣхъ готови да пролѣжъть и послѣднѣ-тѣ си
капкѣ кръвь за неѣ, готовы да изгорятъ накупъ. Марія за
туй още повече любеше Ясень, зашто-то бѣ добръ Бѣлгаринъ,
а Ясень за туй още повече либеше своѣхъ Маріѣхъ,
зашто-то бѣ добра Бѣлгарка. У тѣхны-ты разговоры на мѣсто
любовь бѣше отечество-то. Разговори-ти имѣ не можяхъ
да ся изчерпятъ, непрѣстанно ся извивахъ и мѣнувахъ,